

JAFFNA COLLEGE LIBRARY
28 JUL 1948
JAFFNA COLLEGE LIBRARY
JAFFNA, CEYLON

THE young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. XII. | Wednesday, July 28, 1948. | No. 3

	Page
EDITORIAL	1
DEATH PENALTY SHOULD NOT BE ABOLISHED IN CEYLON	3
LOVE AT FIRST SIGHT	5
MY FIRST DAY AT THE UNIVERSITY	7
WOMEN OF TOMORROW	9
பத்திரசாதிப் சித்திரம்	10
உபயோகமற்ற உபகாசங்கள்	11
கல்விச் சட்டமை கம்பன்	17

S. V. Paramsothy,
Acting English Editor.

எ. வேலையுதம்,
தமிழ்ப் பத்திரசாதிப்.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. XII

Wednesday, July, 28th, 1948.

No. 3

Editorial

There is much speculation in many circles as to the next move the Tamil Congress would make. Surely but steadily there is coming about a change in the attitude and policy of the Tamil Congress. It is now in a stage of indecision, and to which direction it is going to swing, no one can with any measure of accuracy or precision predict. Its interests are being keenly watched by its followers, well-wishers and opponents alike. It may not be long before we can see for ourselves whether the Tamil Congress (which represents the Jaffna man) is to be piloted through dangerous waters to glory or to be shattered and wrecked on the rocks of communalism and decay.

Let us for a moment examine the position of the Ceylon Tamil Congress as it stands today. Nearly an year has passed since the elections took place, when with astounding majorities Jaffna, except for the islands, returned Tamil Congress candidates to represent it in Parliament. These representatives promised us much and the people expected great things from them, but one year has passed and very little has been done. Though they attempted to get things done yet because of the meagre support they had little or no influence in Parliament. After the elections it

was thought likely that the opposition groups would form a formidable opposition to the Government and would to some extent be able to shape the policy of the Government. But things did not turn out so rosy as that. The opposition groups rarely put up a united front and even then they could not influence the course of action taken by the Government, as they were outnumbered. During this time Mr. G. G. Ponnambalam's one idea was to overthrow the U.N.P. Government, but this has so far proved an impossibility, and in the normal course of events it does not seem likely that this Government can be defeated during its term of office. It is also quite obvious that during this one year Mr. Ponnambalam has been merely wasting his time, 'flirting with the Leftists' at the expense of the Jaffna man. True enough Mr. Ponnambalam proved to be a useful member of the Opposition, but this was not what his electorate wanted him to do. Jaffna, because of various weighty reasons, deserves special attention from the Government, but it is indeed a regrettable fact to note that it has received the least attention so far. This treatment will continue to be so until such time as the Tamil Congress changes its attitude and policy towards the present Government. We cannot but blame those

elected representatives of Jaffna, who are responsible for this state of affairs. The Jaffna man has in so short a time expressed, in some form or other, his dissatisfaction towards the policy of the Tamil Congress. There has been disgruntled groups who have gone up even to the extent of demanding the resignation of the Tamil Congress leader.

It is indeed a heartening fact to note that for the first time the Tamil Congress has joined with the Government and supported the adoption of the Trade Union Bill. We do hope that this will be the first of the many such occasions when the Tamil Congress will work with the Government. Under the present circumstances this would be the wisest policy and it is our sincere wish that Mr. G. G. Ponnambalam would take this unique opportunity of approaching the Government. We cannot expect Mr. D. S. Senanayake to come to us. He has at his command a stable majority who can carry on the Government without the help of the Tamil Congress. It is we, who desire his help, who should approach him. It may not be inopportune here to

mention the great part played by Mr. Senanayake, the Prime Minister, for the progress and advancement of the country. By his tact and diplomacy he has ably carried on the Government and has avoided what might otherwise have been a bitter internal political struggle of the type India and Burma have recently experienced.

LATE as he is, we do hope that Mr. Ponnambalam, without wasting any more time, would join hands with the Government. Almost all the Parliamentary members of the Tamil Congress have openly expressed their desire to join the present Government and have strongly advocated that the only one way by which Jaffna is to stand to gain is by going over to the Government.

HENCE the stark realities of the day place an appalling strain on the accredited leader of the Tamil Congress and his unflinching supporters to alter the present attitude of opposition to the Government to one of co-operation, whereby the furtherance of the ideals and aspirations of their Tamil brethren could be easily achieved.

Death Penalty Should not be Abolished in Ceylon

By R. J. SELVARATNAM, First M. B.

(Continued from our last issue)

Now I shall answer certain objections raised by the abolitionists. They might argue that in countries where the death penalty had been abolished there has been no increase in the number of murders committed. As a result there is no justification for the retention of the death penalty in Ceylon. This argument does not hold good as France and many other countries which abolished the death penalty had to reintroduce it as a result of violent increase in crime.

Another possible argument they might bring forward is that public

opinion as a whole today is inclined to regard capital punishment as an anachronism. It is certainly not so. A Gallup poll which tested British public opinion last year recorded that 68 per cent approved retention of the death penalty. In many countries including Canada and France, results were similar. If Ceylon too is put to the test I feel quite certain that results will turn out to be quite the same.

At the same time they might attempt to support their contentions with statistics. Statistics, however, especially those that are invoked by

people with a special axe to grind, are notoriously misleading. If the abolition of the death penalty in one country leads to a decrease in the number of murders in the next few years, one should not deduce that the death penalty has never been a positive deterrent; reasons quite unconnected with the death penalty might have conditioned the decrease, as for instance, a period of unusual economic abundance. Our judgment must perforce be based on statistics but it can never be fool-proof.

Again, some of the modern psychologists believe that all wrongdoers, from murderers to small boys who break shop windows, are mental defectives, and that they are consequently not to blame for their actions. If a man commits a murder, does it necessarily follow that he is insane? They also stress on the "sacredness of each individual life" as a sufficient justification for abolishing the death penalty. But in doing so they beg the question as to whether in a society which forbids this penalty the sacredness they suppose is thereby enhanced, safeguarded or imperilled. Surely, anyone who violates this sanctity is worthy of punishment—the same punishment he has inflicted on his victim, and, in the case of a murderer deserves nothing less than to lose his own life. The question is one of principle.

Moreover, the argument put forward for abolition is hardly an argument that it is always wrong for the community, after a judicial process which has clearly established that the accused had been guilty of the most heinous of crimes, to keep in reverse the right to hang him. It can hardly be an argument to me—extremely sophisticated—that all murderers commit their crimes without regard to what will happen to them if they are caught. Anyone who has had the duty of dealing with a case of deliberately plotted murder is not always without the imagination of consequences as that.

Now, dear readers, address yourself to the question of what is to be the substitute of capital punishment if it is abolished. It is life or long-term imprisonment. If we are to contrast the fear of hanging with the fear of imprisonment we must remember that the convicted murderer and his friends invariably hope that the second punishment may be substituted for the first. Why assume that the difference is never present in the mind of a man who is considering whether he shall take another's life? Long term imprisonment is not at all a deterrent in many cases in view of the fact that on grounds of humanity—sound or unsound—prison life is not as severe as it used to be. Again, what is to become of the murderer after he had served ten or fifteen years in prison? Will public opinion stand for the return to society of persons convicted of brutal murders? I am definitely certain that public opinion will not be prepared to see such people let loose on society after a period of detention.

Furthermore, the abolition of the death penalty will also evade a very serious question. It is morally wrong to oppose a defenceless policeman who knows that both his offence and his record will assure him a long sentence and that he can buy the chance of escape with a murder punishable in the same kind. This sort of murder is not committed in hot blood. It is committed by a ruthless outlaw whose daily business it is to calculate risks. It is a fallacy to argue that the added risk of hanging has in the past failed to deter. One significant factor is their comparative fewness.

The temptation to kill at night with the hope of getting away is very strong in this type of man and it is a commonplace that many officers have escaped death at the hands of criminals whom the scaffold has caused to write murder out of their professional technique as a matter of policy.

Surely the only solution to this problem is that the officer should know that the State stands behind him with the ultimate sanction when he is engaged on duty which amounts to a quasi-military operation and to give effect to this by retaining the death penalty for murder committed in any attempt to evade arrest.

The only alternative would be to arm the police and the arguments against this course are too obvious for repetition.

Hence the abolition of the death penalty in Ceylon will have definite disastrous results. I would here cite acts of the "infamous" Leopard Society in Africa. During the last year or two there has been more than 200 of the grossest brutal murders in a certain area of the country. If it were not possible to abolish the death penalty you will bring law into contempt and start a series of blood feuds. At the same time it seems rather difficult to justify putting German enemies—who after all committed their crimes in the heat of war—to death and at the same time to abolish the death penalty.

Therefore we have no right to abolish the death penalty which might put innocent human lives in jeopardy. Nor is there any evidence to suggest that public approval had been given to this change of the law. If the nation is hostile to the change there

may be very shocking results if barbarous crimes were committed, and if the only penalty was a period of imprisonment, Ceylon has been happily free from political assassinations. But one does not know whether in time of tumult there may not be political crimes such as bomb throwing with numbers of deaths. If such things do occur when the death penalty has been abolished it may be difficult to protect a person, who is thought to be concerned, from the fury of the crowd.

Hence the advocates for abolishing the death penalty are sickly sentimentalists who care nothing for the victim but cannot bear to think of the murderer being killed. Those who are agitating for the abolishing of capital punishment are running the grave danger of making society sentimentally mild when they should strive to make it socially safe. Therefore it is wrong and dangerous to abolish the death penalty, though it is necessary that it should be mitigated by wide powers such as that of reprieve.

I hope that I have proved cogently and conclusively that the total removal of murderers from society is the only possible solution to the problem. In other words, that there is no justification at all for the abolishment of the death penalty in Ceylon.

(This part concludes this Article—*det. Ed.*)

A Leaf from the Past

By L. S. CARPENTER CANAGASINGHAM, Pre-Senior A.

The character in this story passed away a century ago, but his discoveries in the field of Zoology is still a current coin in his native village of Araly. Daniel Poor's name as the founder and first President of the great school, and his fame as a great teacher had become well-known in places of culture and learning, both in South India and Ceylon.

Some of the Seminary's eminent graduates are spoken with respect even today.

However the name of Vijayabahu Bullson and the great discovery he made in his little laboratory by the banks of the river Valiki Aru of his native Araly is looked upon with awe and reverence if not by anybody, at least by his descendants.

It came out this way. Young Bullson had been praised for his powers of observation and originality by the Seminary's Professor of Zoology. This Professor had urged the young aspirant to fame and fortune to place his great biological knowledge in the service of his country by doing something remarkable in the field of Zoology. Bullson had observed that frogs could live both in water and on dry land. During the rains he had observed how frogs were equally at home in pools of water collected in his compound as well as in the verandah of his house. He wondered why his super knowledge of Zoology could not be harnessed to make the fish of Valiki Aru amphibious too. Bullson then dreamt of immense possibilities that the species of amphibious fish could bring about to the social and economic life of Jaffna, Nay! of the world. So he set to work.

To his little laboratory he carried 'umal' fulls of frogs: land frogs, well frogs, tank frogs and frogs of all ages and sizes for his experimental purposes. After a series of experiments he thought he would dissect and examine the amphibious nature of the frogs. By dissecting a frog he found embedded in its inner being two pairs of lungs, one different from the other. First he removed one pair of lungs and found that the frog could live with the other pair only on land. Then he removed the other pair of lungs of a second frog and found that it could live only in water. His next experiment was to open up a fish. He discovered only one pair of lungs—similar to that found in the left side of the frog. He knew he could not create another pair of lungs for the fish, but could

graft the frog's land lungs on to the fish.

"Eureka! I have discovered, I have discovered," cried Vijayabahu Bullson, the Archimedes of Araly. He foresaw immense possibilities of economic progress and social advancement for the good people of Araly, if the fish could be made by this grafting process to walk on its fins and steer with its tail and gambol about the far-famed banks of Valiki Aru. Why then! fish hooks could be beaten into razor blades, catamarans converted into passenger and pleasure boats plying between the islands and the mainland, and lastly the nets used as textiles to cover the nakedness of the Araly urchins.

Immediately Bullson sank on his knees and prayed, "Oh God, who presides over the destinies of the Batticotta Seminary: Oh God, of the biologists of Europe and America, this day Thou has placed into my hand a weapon that will make me a millionaire and my native Valiki Aru as famous as the Thames and the Tiber, and Aralythurai the New York and Liverpool of the eastern world.

He read a paper before the Tamil Congress of Science on his great discovery. The Congress persuaded him to submit a thesis on his revolutionary achievements to the Royal Society of Science. He did it, and by the return of post from the Registrar of the Royal Society he received a diploma which gave him the right to add after his name the mystic letters F. R. S. L. He was the only man who has so far succeeded in obtaining this diploma which meant that he has been recognised as the 'Fellow of the Royal Society of Lunatics'.

Love at First Sight

By "DISAPPOINTED".

My first day at Jaffna College dawned with a memorable incident which has left an everlasting impression in my mind.

After getting myself admitted to the First M. B. Class, I was out talking to an old friend of mine in the College quadrangle, just behind

the administration block, when all of a sudden my eyes gleamed upon a lovely apparition, with star-like eyes and dusky hair, with rosy cheeks and coral lips and the finest band of any woman in the world. Her motions were light and free and her steps were of virgin liberty. She was beautiful beyond the race of women. That was the most beautiful object my eyes ever beheld. She looked as none could look but beauty's queen. Upon nearer view she looked like a spirit, yet a girl too. I was bewitched by her charming personality. If you will not let her go on with a certain artifice with her eyes, and the skill of beauty, she will turn herself with her real charms, and strike you with admiration instead of desire. It is certain that if you were to behold the whole creature, there is that dignity in her aspect, that composure in her motion, that complacency in her manner, that if her form makes you hope, her merit makes you fear. I find I grow confused while I am talking of her but indeed it would be stupidity to be unconcerned at such perfection. Such shocks would compel even the demigod in his glory, to shudder. Oh the excellent creature! She is inimitable!

This beautiful and commanding creature, as she passed us, cast her bewitching eye on me. No sooner my eyes met hers, than my heart experienced a thrill which it never before experienced. A flood of ecstasy ran through the very marrow of my bones. Tender affection for her was aroused at that very moment. I felt sensations utterly unknown to me. Her glance at me was like the dawn in the sky. It was the awakening of something radiant and unknown. Nothing can express the dangerous charm of her glance which suddenly suffused adorable mysteries, and which was made up of all the innocence of the present, and all the passions of the future. It was a kind of irresolute lovingness. All that was pure, and all that was vestal, was concentrated in that celestial glance, — which had the magic power of suddenly forcing into bloom in the depths of my heart,

this flower of the shade full of perfumes and poisons, which is called love. The mine was loaded, and the match was ready, nothing was simpler. Her glance was the spark. The heavenly rhetoric of her eyes persuaded my heart to love her. My heart was captivated by her look. Her eyes had infected mine. I was drawn in entirely. A train of mysterious forces had gained possession of me. Myself, my mind, my fortune, my future, my soul seemed to be transfigured by this love. My soul had her content so absolute that not another comfort like to that succeeds in unknown fate. I cannot speak enough of that content. It stops me here. It is too much joy.

When I felt myself in Paradise I heard the shrill sound of the bell calling us to go to our respective classes and so I obeyed with great reluctance. No sooner I took my seat in the class than my thought took wings and flew away to that loved one of mine. My body was there, but my mind had accompanied that phantom of delight. When it left its new mate to find its old mate the bell went for the closing of the College for the day. I came out of the class with eager eyes and looked anxiously here and there to catch a glimpse of that angelic form. I was disappointed and at that moment a mournful, pious and agonising feeling filled my heart. I trudged my way back home in profound agitation, with a sorrowful darkness in my soul. I experienced at that moment what perhaps the earth experienced at the moment when it was furrowed with the share that the grains of wheat may be sown; it feels the wound alone: the thrill of the germ and the joy of the fruit do not come until later.

The whole evening I mused upon her and tender sentiments revived in my mind. I wrote her name on my books and carved her name on my table for so unhappy is the condition of men in love that they attempt the removal of their passions by the methods which serve only to imprint it deeper. She was to my thoughts as food to life, or as sweet

seasoned showers were to the ground. When I reflected upon her, I felt a forgotten warmth in my veins. The while I thought of her, all losses were restored and sorrows ended. The whole night my heart was all alone but for its dreams of her.

Early morning I rose up from bed, read the newspaper for I felt no longer anything fixed or solid in my brain, incapable of accepting anything. I took my early breakfast, dressed myself in Sunday best and made my way to College having made the determination to break the matter with her. I waited near the Library with feverish impatience. After a little while I saw the angel of beauty treading on earth. I was stupefied with amazement, thought and speech alike failed me, the sum of possible astonishment had overpassed. My

happiness was revived with inexpressible radiance. All the clouds of my soul faded away. I went towards her with such an awe as made me speechless. Then my heart melted in rapture, affectionate words welled and overflowed in my breast; indeed all my tenderness started up and came to my lips.

At this instant I woke up and was dazzled by the stream of golden rays pouring into my eyes through one of my bed-room windows. To my utter surprise I found that it was past 7 o'clock when the unwearied sun had already come forth from his chamber and had started to run its race round the world; and I heard the birds exuberant in their flight, pouring forth the melody of their song. I jumped out of my bed and embarked on my usual programme of work.

My First Day at the University

By T. Parameswaran, 1st M. B.

When I was invited by the Acting Editor of this journal to make a contribution on this subject, I wondered whether I should describe the day on which I was issued my admission card as well. As the Acting Editor informed me that this article would primarily interest those planning a University career I felt that that day should also be described. The reason for my decision would be apparent in due course.

The twenty-eighth of June had arrived. The long expected day dawned brightly. The hours seemed to pass slowly. I was impatient, and though I was requested to call in the afternoon for my card, I decided to go in the morning itself. The arts students were there receiving their cards.

The whole place was crowded with boys and girls. Those who were already in the Varsity were also there, perhaps to have some fun. The University atmosphere prevailed (I am at a loss to describe it) and I was not surprised to find one or two freshers who felt rather uncomfortable at the happenings which were going

in contrast to those found in a Secondary school.

In the afternoon, when my turn came, I was among the first to queue up to receive my card. No sooner had a reasonable queue been formed than a few Seniors greeted me and asked me whether I was "doing" Science or Medicine. When I told them that it was the latter they left me alone and put the same question to my neighbour. When he told them that he was doing Science they demanded his "poll tax". My neighbour was taken by surprise and so was I. Its meaning was explained to him as 'the paying up of two rupees'. A short argument followed, during the course of which my neighbour was threatened and finally they left him minus Rs. 2. I was really sorry for him but was happy over the fact that the same had not befallen me.

But that was not for long. A few minutes later a couple of others accosted me and put the same question. I told them that I was doing Medicine and when the "poll tax" was demanded of me I tried to show a grave face but unconsciously my

hand" drew a rupee from my pocket and placed it in their's. They demanded another chip (to use their word) but having realised my folly I was determined not to yield and after a few minutes they were forced to let me alone for they found that the Vice-Chancellor was passing by.

I could hear the beat of my heart as I entered the room where the cards were being issued. I was under the impression that some big wig, a Dean of a faculty, would be there and in fact I had preconceived ideas of the questions he would put to me and I had accordingly thought out my replies. I was sorely disappointed when I found that there were only two clerks issuing them and no questions asked.

When I came out, I found that the chaps who had asked me for the "poll tax" were now demanding it from the girls and perhaps as evidence of the fact that they belong to the weaker sex they responded quite readily. In fact I heard some one say that one girl was deprived of Rs. 5.

I found that the time-table was put up and a friend of mine and I were copying it down when some seniors asked my friend whether he had paid his "poll tax". My friend who is rather hot-tempered retorted, "Surely you can't expect me to pay every Tom, Dick and Harry". At these words the seniors bullied him and asked him to withdraw those words. When he had withdrawn them he was told that such words could be used by freshers only after a fortnight.

The clamour by women to enter the Public Service and their claim for equal rights with men had its repercussions on the New Varsity ladies. Contrary to what is generally done girls were not given the priority of getting the cards without queuing up. This time they too underwent the rather cumbersome ordeal of queuing up. Perhaps the boys with the above idea in view inflicted this treatment on them to see how they came through it.

The next day, my real first day at the Varsity, we had a lecture in chemistry. The lecturer was there

sharp on time and gave a lecture on "The Periodic Classification of the elements". It did not take a month, as it did when I was at Jaffna College. It was short, sweet and quite impressive. There was no dictating of notes but a mere pause after important points. The lecture lasted an hour, and half the lecture on the subject was over.

When I came out after the lecture I noticed that some boys including two from Jaffna College were wearing a bow made of cardboard. On inquiry I found that they were the hostellers and the bows had to be purchased by them from the seniors (rather it was forced on them) for a rupee. They looked very funny with these and some felt rather uneasy. Life in a hostel, for a fresher, they say is monotonous. They find themselves out of place there and in spite of the fact that they are forced to spend quite a lot of money during the early days they have to run errands and have to do all sorts of silly things which are forced on them by the seniors. They cannot even overtake seniors.

A lecture in physics was the work for the afternoon. After attending to preliminaries the lecturer gave us an introductory lecture on Electrostatics. All students who do physics will know that the first lesson on Electrostatics has quite a number of experiments to deal with. As the lecturer went on describing them, close on his heels was the laboratory assistant who demonstrated all the experiments referred to by the lecturer. The set up of the experiments are novel unlike those in schools, where in fact these experiments were not demonstrated to us. Perhaps this is one way of impressing things on the student's mind.

In the evening a lecture was delivered to freshers by the Vice-Chancellor. He made us understand that we were not students now and that we were treated as ladies and gentlemen (there are girls as well). He added that the authorities expected the same treatment from us. He told us how we should spend the day. Two hours for recreation was the

advice he gave us in order to maintain an A physique, little realising the fact that he does not possess even a C 3 one.

As I left the Varsity I felt that a new chapter had dawned in my life and I resolved that I should try to make the best of it.

WOMEN OF TOMORROW

By "Speramus"

"The hand that rocks the cradle rules the world" is a beautiful truth. But alas, truth is very often twisted to suit the ends of the user. This kingdom queened by a woman is more glorious, more lasting and infinitely more enchanting than the sordid, transient and cold one of finance, commerce, politics or profession.

The excuse for woman's creation was as a help-mate to him, to be a pleasant companion, to enrich life and engender growth. Her power, from the first was unquestionable and irresistible so much so that Adam knowing the dire consequences of disobeying God, yet accepted and ate the forbidden fruit.

The aborigines of the Dark Continent whose form of salutation is rubbing noses may hold that female education is not salutary, and there are many among the so-called civilised folk of the present day who hold that opinion, but I for one contend that women should be educated, the best and latent qualities in them should be brought forth and enriched, not to gain admission to the tinsel stage of finance, politics or profession, but to make home the sweetest heaven, a heaven on earth.

With his innate love for feminine company it is no wonder that man likes the charming company of the females and, to honour a few, encourages them to be a bit forward; but no real man would like to have for his wife and the mother of his children a professional woman. No one can deny that woman has a great store of potentialities but, every material could be used for bane as well as for good. Those who clamour that women should rub shoulders with men, have a perverted sense of value.

There is natural aptitude in a woman to be a very good doctor, nurse, economist and politician. There is a place where these powers

could be exercised best to make the world better, more wholesome and more desirable. How else could women exercise her powers more gloriously than at home. To nurse her husband and children when they are sick or in want of understanding and sympathy, to keep house and make home a haven of rest.

Some may urge that women, by entering the arena of profession are able to keep the wolf from the door of their patents. There cannot be a greater fallacy. For, most of the educated ladies come from families that are well-provided if not affluent. Besides, when men are on the roads driven by unemployment, with many a home with its pathetic brood of wife and children starving and in rags, what person of commonsense would urge that women should fill the positions that are woefully deficient even for men.

No words can describe the sublime heights to which a woman can rise and raise a man. She has also the power to lower herself and him deeper than the lowest point in hell. To be an understanding wife, an intelligent mother and a capable house-keeper is no shame. It is the greatest honour imaginable. Of course, those who see through the misty glass of false veneration cannot see the sublime beauty of this.

Real advancement can be judged only from what it contributes towards harmony in the world. And the world is composed of homes. How can there be domestic peace so long as woman thinks it a source of pride to allow her lord and master to hold the broom and look after the baby when she spends her time in clubs and offices?

"The Old order changeth yielding place to new." It is true. It is the law of nature, but does change always lead to a better world?

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பணக்கல்லூரி வேளியிடு

"எப்பொருளைத் தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு." — திருக்குறள்.

மனா 12

திருவள்ளூர் ஆண்டு கண்காட்சி
சர்க்கித்தா 1948 ஆடி மீ 25 உ புதன் கிழமை

இதழ் 3

தந்தன் தனதன் தந்தன் தன்தன்
தந்தன் தனதன் தனதான.

கைத்தல நிறைகனி அப்பொமொ டவல்பொரி
கப்பிய கரிமுகன் அடிபெணிக்
கற்றிமெ அடியவர் புத்திரி லுறையவ
கற்பக எனயினை கடிதேதும்
மத்தமு மதியமும் வைத்திடும் அரண்மகன்
மற்பொரு திரன்பு மதபாணை
மத்தன் உயிறனை உத்தமி புதல்வனை
யட்டையிழ் மலர்சொடு பணியேனை
முத்தமி முடைவனை முற்படு கிரிதனில்
முற்பட எழுதிய முதல்வேனை
முப்பு மெரிசெய்த அச்சிய னுறையதம்
அச்சுறு பொடிசெய்த அத்திரா
அத்தய ருதெடச் சுப்பிர மணிபடும்
அப்புண மதவிடை இபமாகி
அக்குற மானுடன் அச்சிற முருகனை
அத்தன் மணமருள் பெருமாளே.

— (நிநப்புதம்)

பத்திராதிபர் சித்திரம்

அர்க்கனி பகவான்

பூதப்பம் காரணமாய்ச் சில தினங்
களிவமுன் யப்பானில் உள்ள விபூக்கி,
மதுவிரக்கா, கிழகுனி, மறசுவிரக்கா,
னேசா ஆசிய ஐம்பெரும் பட்டினங்கள்
அழிந்தனவாம். விபூக்கியின் குடிசைந்
தொகை 83,000. பூதப்பம் கடத்த இடக்
கில் அக்கனிபகவான் புரிந்த திருகடனத்
தின் மகிமைவை ஆயிரம் காலுடைய
ஆச்சேடனும் புதழ்த்தணக்க முடி
யாதாம்.

மதிப்பு

ஒரு அமெரிக்க டாலருக்கு 40
இலட்சம் சி. டாலருக்குள்ள மதிப்பு

இருக்கிறதாம். அச்சிதான் சி லு னில்
இருத்தல் இருபது இலட்சம் டாலர் வில்
யாயிரநீற!

* * * *

தமிழக கடிதாரம்

பம்பாயில் உள்ள பெரிய நூதன
காலியின் வாசலருகில் ஆளுபாத்திற்கு
மேற்பட்டதாம். கருக்காலியா லாபதம்,
பிடத்தின் முப்பில் இராம பட்டாபி
டேக ஓயியமும் இடது வலது பக்கம்
களில் முறையே கிராமியர், முருகன் ஓலி
யங்கனும் உடைபதம், தமிழ் எண்கள்
பொறிக்கப்பட்டதாயு ஒரு கடிதாரம்
உண்டாம்; அதில் அதன் பெயர் "தாதா

வேளா? என்று ஏங்கியிருந்த சுருமரன் மனதைக்கு இக்காலகிதம் அரவிலைகை ஆளத்தக்கதையும், அதிசயத்தையும் கொடுத்தான். மறையாளே ஒருமாத அது மதியுடன் கீட்டுக்குப் புறப்பட்டான்.

சுருமரனுக்கும் சந்திராவுக்கும் மணம் மிகவும் கிரம்பாக நடந்தது. மணம் முடிந்தபின் இருவரும் கிணத்தின் சுருமரன் கீட்டிலேயே தங்கியிருந்தார்கள். “மாயியார் கீட்டு மகா செளந்தியம், காலுசாட் சென்றால் காய்ப்பாப்பாதி” என்பதற்கிணங்க, சுருமரன் தாய்க்கும், சந்திராவுக்கும் மணவேறுபாதி ஏற்பட்டது. சந்திரா உடனே, சுருமரனையும் இழுத்துக்கொண்டு, தன் வீட்டுக்குச் சென்றபின்னால்தான், சந்திரா கிணத்தை எவ்வளவுவோ பாடுபட்டு மகிழ் மாயியார் கீட்டிற்கு அனுப்பி வைக்கப் படுத்தார்; ஆனால் அவர் என்னவர்கள் எல்லாம் கிணத்தினால், சுருமரனும் இவ்வியத்தினால் தப்பியிடவில்லை.

ஒரு நாள் சுருமரன் வெளியில் சென்றிருந்தான். சந்திரா கிணத்திற்குப் பொழுதுபோகவில்லை. பொழுதுபோக்கித் தாக நிலைக்கண்ணாடியின் முன் நின்று கொண்டிருந்தான். தன்னை அடைக்கலமாணா, எல்லாம் முடியும் கருணத்தின் சிறு முன்னர் தலைமையினைக் கொண்டையாகக் கட்டிப் பூக்களைக் கொண்டையில் அணிந்தவனாக இருந்தான். அப்பொழுது யாரோ வரும் சத்தம் கேட்டது. வருபவர் யாரென்று பார்ப்பதற்குள் சுருமரன், “ஆ! இது கொண்டைப் பூக்கள் உன் கந்தலுக்கு எவ்வளவு அழகைக் கொடுக்கின்றன, சந்திரா?” என்றபடி அழகைக்குள் அழைத்தான். இவ்வளவுவாசலாகக் கொண்டைப்பூ வங்கித்திருப்பது தக்கதைப்போட்டு ஏமாந்திருந்த, சந்திரா கிணத்தின் தன் எண்ணத்தைப் பூக்கிச்செய்யத்தகு இது ஓர் அரிப சக்திப்பொருளாக இருக்கக்கூடும் பத்தகைத் தவறவிடக்கூடாதென்று கிணத்தின், “இதுவெல்லாம் என்ன பூக்கள்? இப்பொழுது கண்ணாளுக்கு மிகவும் அழகைத்தர விருக்கின்றன, ஆனால், மறுகணமே வாய்க்கைக்கி, இருந்தபின் தெரியாமல் உதிர்ந்துவிடுவது கிணத்தின், இப்பூக்களே ஏன் கந்தலுக்கு அழகைக்

கொடுக்கின்றனவென்றால், என்றும் வாடாத பிரகாசித்தகொண்டிருக்கும் வையக்கலைப்பித்த பூவென்று எவ்வளவு அழகைக்கொடுக்கும்? அந்தப்பூவென்றை எண்குறவங்கித் தருகின்றனா?” என்று கிணத்தியப்போல் கொஞ்சக்குறவிக் கேட்டான். இதைக்கேட்டதும், ஏதோ சொல்ல வாய்க்கித்த சுருமரன், அழகைச் சொல்லாதது, “சரி. அடுத்தமுறை வரும் பொழுது கொண்டைப்பூவென்றுவாங்கி வருவேன்,” என்று சொன்னதும் சந்திரா கிணத்தின் முகம்மலர்ந்தது. இவ்வாறுக்கிணத்தின் முப்பது நாட்களும் முப்பது கிமிடங்கள்போல் ஓடிவந்ததை, சுருமரன் வேலைக்குப் புறப்பட்டான். புறப்படும போது, “கொண்டைப்பூவை மட்டும் மறந்துவிடாதீர்கள்,” எனது கிணத்தியுட்குள் சந்திரா.

சுருமரன் சென்று ஒரு வருடமாயிற்று. சந்திராவும் ஓர் ஆண்மகனின் தாயாகும் பாக்கியத்தைப் பெற்றாள். புதல்வன் பிறந்தபின்னால்தான் கோயும் சந்திராவைப் பிடித்தது. என்றும் பிரகாசித்தகொண்டிருந்தது. அவன் முகம் சுருக்குகிழைக் கொண்டகிழை; உடம்பு மெலித்தது; கூந்தலும் வளப்பம் குன்றியது. பார்ப்பவர்க்குக் கிழிவிப்போல் காட்சியளித்தான் சந்திரா.

‘மான் பிறந்திருக்கிறான்’ என்ற செய்திகேட்ட சுருமரன் மகிழ்ந்து பார்த்த வேண்டும் என்று தடித்துக்கொண்டான். ஆனால் ஒரு மாதங்களின் பின்னாள் அறுமாத (சீவு) கிணத்தின் தன் வருவதாகச் சந்திரா கிணத்தின் தந்தி கொடுத்தான். கிணத்திற்குப்போகப் புறப்படுமபொழுது தான் சந்திரா கிணத்தின் கொடுத்த வாக் குறவி அவன் கிணத்திற்குவந்தது. ஆனால், அவனிடம் போகிய பணம் அப்பொழுது இல்லை. தன்னிடமிருந்த கிணத்தின் கைக்கடாரத்தைப்பாவினும் கிணத்தின் சந்திரா கிணத்தின் கொண்டைப்பூ வங்கி வேண்டிமென்ற தீர்மானத்தக்கு வந்தான். கைக்கடாரத்தை கிறு ஓர் அழகிய வையக் கொண்டைப்பூ வங்கி னான். அதை ஒரு பட்டுக்கண்ணியன் கற்றித் தன் கட்டைப்பைக்குள் வைக்க வைத்தான். புறப்பிரதத்தில் ஏறி உட்கார்ந்ததான் தாமதம், அவன்

மனோதமும், புனையிரதத்தோடு சேர்ந்து ஓடத்தொடங்கியது. “கொண்டைப்பூவை எப்படிச் சந்திராவிடம் ஒப்படைப்பது? அதைக்கண்ட சந்திரா எவ்வளவு ஆனந்தமடைவாள்! தன்னை மெச்சுவாள்” என்பனபோன்ற எண்ணற்ற எண்ணங்கள் அவன் மனதை நிரப்பின. பாவம்! சந்திராவின் நினைவை வறியவில்லைச் சுருமாரன். மறுகாட் காலையில் குறித்த இடத்தில் இறங்கி, வீட்டை நோக்கி ஆவலாக நடந்தான். வீட்டை நெருங்கியதும், கிழத்தோற்றமுடைய ஒரு பெண் வீட்டிற்கு முன்புறத்தில் நிற்பதைக் கண்டான். சுருமாரனுக்கு அவளைக் கண்டதும் கோபம் கோபமாக வந்தது. “சந்திராவைப் பார்த்துப் போகும்பொழுது இவளா முதல் தோற்றமளிப்பது?” என்று யேசித்தான். ஆனால், அவளைக் கிட்டியதும் அவன் கொண்ட ஆத்திரம் துச்சமாக மாறியது. தான்கண்ட பெண் சந்திராவென்றுணர்ந்தான்.

சுருமாரன் பயணக்கலைப்பையாற்றியபின், ஒரு சாற்றாலியின் உட்கார்த்தபடி சந்திராவைக் கூப்பிட்டுத் தான் வரவில்லாத கொண்டைப்பூவை அவளிடம் ஒப்படைத்தான். சந்திராவின் மலாயேண்டிய முகம் வெளுத்தது. கொண்டைப்பூப் பயனற்றுப்போனதை யேசித்ததும் தேம்பித்தேம்பியமுகான், இதற்கெடயில், சுருமாரனின் மாபஞ்சகையில், ஒரு கைக்கடிகாரத்துக்குப் போடும், கைச் சந்திரையை எடுத்துக் கொண்டுவந்த. “கப்பி! உன் கடிசாரத்துக்கு இச்சந்திரையைப் போட்டுப்பார்,” என்றயண்ணம் சந்திரையைச் சுருமாரனிடம் கீட்டினார். சுருமாரன் சந்திரையைப் பார்த்தயண்ணம் மெளனமாயிருந்தான். பாவம், சுருமாரன்! அவனால் வேறென்ன செய்ய முடியும்? கைக்கடிகாரத்தை கிற்றல்லவா கொண்டைப்பூவாய் கிணல்! சற்றில், கொண்டைப்பூவும் சந்திரையும் உபயோதமற்ற உபகாரங்களாயின.

“காமென்று கிணக்கச் செய்வம் இன்னொன்று கிணக்கும்,” என்பது பழமொழி. கட்டுரைபாளரின் கற்பனையுலகு வரும் வீரம்பத்தக்கது. — ப-ர்.]

வெற்றியா? தோல்வியா?

செல்வன் சி. க. இ. சுந்தரம். I. A.

‘எப்பொழுதும் இராத்திரியாகவே இருக்கமாட்டாது; பொழுது விடியும்’ என்று சாதாரணமாகச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். அதாவது, ஒரு முறை தோல்வியடைந்தவன் பழமுறைபும் தோல்வியே அடைந்தகொண்டிருக்கமாட்டான். அவனுக்கும் வெற்றி கிடைக்கும், இரவும் பகலும் மாறி மாறி வருவதுபோல், வெற்றியும் தோல்வியும் மாறி மாறி வரும், கல்ல காலம் வந்தவனுக்குப் பின்னால் அத உண்டோ, என்னவோ? ஆனால் வாதவனுக்குப் பின்னால் அத வரப்போவது கிச்சயம்.

ஒரு வைத்தியர் ஒரு கோயாளிக் குத்தன் சக்தி முழுமையையும் உபயோகித்து வைத்தியம் செய்கிறார். கோயாளி குணப்படைகிட்டால் மக்களுக்குத் தன்

மீது அவகம்பிக்கை வந்துகிடமோ, தன் தோல்வி தன் தொழிலையே பாதித்து கிடமோ என்று அவர் அஞ்சுகிறார்.

அவ்வைத்தியருடைய கோயாளி குணமாய்கிட்டால், அவர் கம்பா ஆரும்பாரா? “பார்! சரியான இடத்திலே முன்று வசிகளைப் போட்டு இயமன் வாயிலிருந்து உபயோகப்படுகுகிவிட்டீர்கள்,” என்று அவர் வெற்றி கூறுவார்.

ஆகவே, வெற்றியென்றவுடனே தோல்வியென்றவுடனே கிடைத்ததை ஏற்றுக்கொள்ள இருக்கும் மனோவாயத்தைப் பொறுத்தததான் தீர்ப்புச் சொல்லவேண்டும்.

எவன் வெற்றி தோல்வி இரண்டையும் சமமாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக

இருக்கிறேனே, அவன்தான் உண்மையில் விடையிடையாது. தோக்கி அவன் பர்.
வெற்றியடைபவன்; அவனுக்குத் தோல்வியும் தலை நீட்டவும் பயப்படும்.

['உச்சரித்த வானிழந்த வீழ்ந்த போழ்நிறம், அச்சமில்லை, அச்சமில்லை
அச்சமென்பதில்லையே' என்ற பாதி கவியின் உண்மையுடையவர்க்கு எட்டித் திக்
குந் வெற்றியே. ப—ர்.]

கல்வியே கருந்தனம்.

பாப்பாப் பாட்டு

1. சின்னஞ்சிறு குருகி போலே — நீ
திரிந்த பறந்து வர பாப்பா,
வண்ணப் பறவைகளைக் கண்டு — நீ
மனதில் மகிழ்ச்சி கொள்ளு பாப்பா.
2. கொத்தித் திரியுமந்தம் கோழி — அலைதக்
கூட்டி விளையாடு பாப்பா,
எத்தித் திருடுமந்தம் காக்காய் — அதற்
கிரக்கப் படவேணும் பாப்பா.
4. தன்பம் கெருக்கி வந்தபோதும் — நயம்
சேர்ந்த விடையாது பாப்பா,
அன்பு மிகுந்த தெய்வம் உண்டு — துன்பம்
அத்தனையும் போக்கி விடும் பாப்பா.
4. சோம்பல் மிரக் கெடுகு பாப்பா — தாய்
சொன்ன சொல்லைத் தட்டாதே பாப்பா,
தேம்பி யழுத குழந்தை சொண்டி — நீ
நிடல் கொண்டு போராடு பாப்பா.
5. சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா — குலத்
தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்;
நீதி, உயர்ந்தமதி, கல்வி — அன்பு
நிறைய உடைபலங்கள் மேலேவர்.

— ஸ்ரீ சுப்பிரமணியபாரதி.

நீர்க்குமிழிபோன்ற இளமை நிலையாது புகழ்நிலவும்

சேல்வன் சே. குற்றலலிங்கம். II. C.

சேவல்கள் கூவுகின்றன. காசங்கள் 'கா, கா' என்று களகின்று. யாங் குயில்கள் மங்களம் பாடுகின்றன. வண்டுகள் ஒலித்தும் இம்மென்று பாடுகின்றன. பகலவன் 'காட்சியலி'க்கொழுகும்.

மாதர் வேலைத்தல்களால் தயிலிடம்பேண்டி நகருகின்றனர். செக்காதள மலர்போன்ற சிவந்த கைகையுடைய மங்கையர்கள் வீடுகளில் விளக்குகளை ஏற்றுகின்றனர். தன்மதி காட்சியலிக்குறும்.

பகலும் இரவும் மாறி மாறி முறையே பாலையையும் தன்மதியை துன்றேல் இரவையும் காட்டுதல் பாலன்றோ நீர்க்குமிழியினதும் தீரினதும் நிலை! நீரிருக்கும் இடத்தில் குமிழி தோன்றி மறைகிறது. குமிழியிருக்குமிடத்திலும் நீர் தோன்றித் தோன்றி மறைகிறதல்லவா?

நீர்க்குமிழியைப்போலத்தே இளமை, அன்பும், அறமும், அருளும், வீரமும் அணிகலனாக்கொண்ட பதினாறுட்டைய

பிரயத்தன், உருவத்தில் மார்க்கண்டீசர் போப்பான் மடிநின்றான். அவனின் இளமை எங்கே? ஆ, நீர்க்குமிழிபோன்ற மறைகின்றதே!

காம் மறையினும் கம் செயல்கள் துலங்குவது கண் கூடு. பூவுடம்பழிவினும் புகழுடம்பழியாதென்பது பலாநித்த இரகசியம். ஆகவே, என்றும் நிலையல்ல புகழ்பெற வேண்டியோர்கல்வி சற்றறந்தேறதாய கம் இளமைப் பருவத்தை, புகழறந்தரவல்ல இளமைப் பருவத்தை கையழியல் கழித்தல் வேண்டும். இளமையில் செல்லாக்கு செல்பாது, புறக்கூறாது, அற நிலையிலின்று அன்புடன் பெரிசொரைப் பாலகரை அனுசினமுட்போற்றிப் பேசின்பனும் வளையுமபோல் வாழவேண்டும்; கல்வி சற்றதுடன் நிலலாது கடவுளை வழிபட வேண்டும். இவ்வாறு இளமைநிற் செயலின் நீர்க்குமிழிபோல் நிலையற்ற இளமை அழியினும் அத்தகைய புகழ் நிலவுமன்றே!

இளமையிற்கல்வி சீலயிலேழுத்து

வில்வல்லான் யார்?

சேல்வன் எ. வேலாயுதம்.

'சொல்லுக்கு அரிச்சந்திரன், வில்லுக்கு விசயன்' என்பர் மாநிலத்தோர். விசயமித்திர முனிவர் விரலமுடித்த எண்ண ஒரு வொய்யும் சொல்லாதவன் அரிச்சந்திரனல்லவா! கிற்றின்பு படைத்தோன் விசயன் என்பதும், கல்வி சற்றித்த விடயமே.

அபரவதியிலுறை அலுணர் கோலுக்கும், குக்கித்தேவிக்கும் மகனாகப் பிறந்த உத்தம சற்றணனே விசயன். 'பய்துணி நிகறத்த திங்களாதவன் பவினும்மளில், வெய்துணி வரிலில் வாழ்க்கை விசயன்' தோன்றினான். அசரீரியின் கட்டிப்படியவன் பெற்றோர் அன்

னோனுக்குப் பற்குணனைத் திருநாம முயிட்டனர்.

இளமையிலேயே சம்புத்திரையும், அரசருமாய் குரியதாய் குலம், கோமாயம், வான், கதை முதலிய ஆயுதங்களையும் பாசிப்பதில் பற்குணன் கைகேர்த்தவனுயினான். வரணியேற்றம், குதிரையேற்றம் முதலிய பற்பல யுத்தத்திற்கு அந்தியாவசியமாய் அக்காலத்து விளங்கிய, திக்கதாளிலும் வல்லவனுயினான். குருபுத்தி, சகோதரவாஞ்சை, மல்லையி ரோம்பல் முதலாய் அறநூல்களிற்காணப்படும் சான்றோனுக்குரிய இலக்கணங்கள் பலவும் பார்த்திப்பரிடம் இளமையிலேயே காணப்பட்டன. நெட்டமுளிற்பூண்டருமை கடுகொடுமடம் மல்லவா? ஆகவே இவனிடம் கற்குணன்கள் அவளின் பிரகாசத்திலும் கிடைத்திருந்தனவென்பத சொல்லாமலே விளங்கும்.

ஆசிரியரின் குறிப்பரித்த, கீழ்ப்படிந்து, குருவுக்குறிஞ்சிய சீடனாய் விளங்கியோன் திக்கவலகன் கிசயனை என்றியல் மிகையாகாது. முதலையைத் துணைத்துத் தரோணன் எனவும் குருவைக் கண்ணக்களையின் முதலையாய் வின்றும் காப்பாற்றிப், செங்குண்டிமறவாகச் செங்கமலம். தம் பிசகுலன்தேரோட்ட, இரதமுர்க்கு, பாஞ்சாலனைக் கட்டிக்கொணர்ந்து ஆசிரியருக்கணித்தாய் விட்ட அரும் செவ்வன். அருக்கனன் ஆசிரியருக்கு கண்ணென்கொண்டுகாதகாலை, எண்ணெயை அந்தரத்திருத்தி, அருகாமையினுள்ள இலைகளை, நீற்றுள்ளன சிழிவி ஆதாரமாகக்கொண்டு, சிவனினால் துணைசெய்த கிற்றிறமனம்கேதன் தரோணருக்கு அவன் பல தருமசாத்திர முகாத்தபொழுதும், 'முதலையும் மூர்த்தமும் கொண்டவ விட' என்கின்ற வாதக்கொழுத்த ஆசிரியருடன் 'தாரமும் குருவும் தலைகிதிப்படி' என்றணங்க்தவ குய்த் தனஞ்சயன் போர்புரிந்தவனல்லவா?

'கண்ணகயார் கடைக்கரந்த' ஐயுறே இ சமர்செய்து, விசுவலயத்து, இறைவனின் வசைகொண்டிச் சொரும் காணப்பெற்றதுத் துதித்துத் தான்புரிந்த தய விசேடத்தின்பயலும் இறைவனின்

மிருத்த பாசபதாத்திரமும் கிசயன் பெற்றான். தனஞ்சயன் புரிந்த தவத்தின்பெருமை பின்வரும் அருக்கனன் தவநிலைச்சுருக்கக் கவியல் தெளளிதின் புலனாகும்.

"நிதிஞ்சு சாலைப்படியமெண்ணில் கொடியாமத்திப்படிய பெழுத்தாத்தங்குறி, பூமினன் வடிவமெனன் விழுவியால் பூதிரினைப் புரிக்கசடைப் புத்ததே சேர்த்தான், தெரிஞ்சுயப் பொருப்பின் சிவாமேவுஞ் செவ்வியைப் போது லெனாதேவகொல்லாம், பேசினுர் விரிநிலைக்கவியயன் பூண்ட பெருந்தவத்தினினை லெர்க்குப் பேசலாமோ."

'கிளவன்லான்யார்' என்பதை விளக்க இன்னமேர் கிற்றுகை பசுதுவேம். கண்ணன் துதச்சாருக்கில் அறந்தருகாரினை, துதர் வாயிலாய்ப் பகைவரிடம் இரத்தல் கொழிதல்செய்தபொழுது, அதாவது தாரிடம் போடுவேண்டும், வடொன்றும் கள்காணுகில் ஐந்துதர்க்கள் வேண்டும், அதுமறற்க்கள் பித்த இலகன்கள் வேண்டும், அதவுமீர் நையென்பராகில் அநிபேரவேண்டும்' என்று வந்ததனைத்த பொழுதில், பஞ்சபாண்டியர் ஐக்கிரிஸ் முன்றையஞ்சு, சமீகிரி விளங்கும் கிண்ணவர் கோணமைத்தன், பாசகாதனி எங்கிலைபுத்தனை தெரியுமா? என்ன புக்கந்தனை தெரியுமா? தன்னிருக்யணக்கரிதும் கோபாவேசம் கடப்பொருத்தினையுப் பொறுமைப்பேய்க்கு வன்றம் அடிமைமாய அண்ணன் தருமனுக்குத் தயி தனஞ்சயன் பின்வருமாது புக்கந்தனை. "என அரிய அண்ணலை, கேள்! 'இயம் து இரமுக்கி' என்பதாரீகிர் அறிந்த விடயம். பொறுத்துப் பூமி யாண்டதா சபாதம், இயிமேல் பகையை முடிக்கவும், கிரியாசனன் சுத்தனை வன் மாரக்கவும், கிரித்த கூத்தலைத் திரொள பதை முடிக்கவும், அத்தடன என சபதம் முடிக்கவும் முனைந்து யாம் கிற்றலை நற்பொழுது செயல்பத்தக் கரகாரியம்," என்றனை விள்கி.

'திண்டாத கற்புடைய செழுத்திருவைத் துகிலுரியச் செயலென்றினறி, நீண்டானே! கரியானே! சிமலை!!' என்ற சற்றினையாய் கின்றுசேர, மாண்டார்போலதகண்டு மன்னவையிற் யமிருத்த மகச திர வேண்டுகவேளிர், 'வென்றிவதுமேம்படு கல்வறம்நானே?' எனப்புகன்று போருக் கொழுத்தான்பாசாதனி.

பின் பதினேழாம் கட்டேபேரில் அருச்சு
ணன் கண்ணைக்கொன்றதும், துரிபோதனா
தீயோரை முதுகிட்டோடச் செய்ததும்,
பின் கண்ணன் தன் மூத்தேவனைன்றித்த

கால்க், கண்ணனைத் துறந்தி, அண்ணனுக்கு
அறந்தி, ஆறக்கவையுற்று, அரிய கண்
ணீர் வடித்ததும் உலகம் அறியாத செயல்
களா?

இனிது! இனிது!!! இனிது!!!

மணம்போனபேர்க்கெல்லாம் பேசுவேண்டாம்
மாற்றானையறவென்று கம்பவேண்டாம்
தணந்தேடியுண்ணைமற் புதைக்கவேண்டாம்
கருமத்தைரியாருளும் மறக்கவேண்டாம்
சினந்தேடியல்லலையும் தேடவேண்டாம்
சினந்திருத்தார் வாசல்வழி மிதிக்கவேண்டாம்
வணந்தேடுக்குறவரிட வள்ளிபங்கண்
மரிலேறும் பெருமானை வாழ்த்தாய் செஞ்சே.

— உலககீதி.

கல்விக் கடலாம் கம்பன்

செல்வன் ச. கனகசுந்தரம், Sr. D.

“கல்லியிற் பெரியன்கம்பன்” என்பது
அங்கை கெல்லிக் கனி, கம்பர் சேழு
காட்டிலே மயூரத்திற்கு அருகில் உள்ள
திருவழுந்தூர் என்னும் கிராமத்தில் பிறந்
தார். இவர்பிறந்த காலத்திலே சேழு
காட்டி அரபுரிந்த மன்னன் பெயர்
ஆகித்தன். இவ்வரசன் தமிழ்க்கல்லியில்
மிகவும் அபிமானம் மிக்கவன்.

கம்பர் தனது இளம் பருவத்தில்
தாய் தந்தைகளை இழந்து ஆகரிப்பாரற்ற
இருந்தார். கல்விப்பயிற்சிக் குரிய அறிவு
கம்பரிடம் இருந்ததைக் கண்ணுற்ற திரு
வெண்ணைய கண்ணூர்ச் சடையப்ப முதலி
யார் என்னும் செல்வர் அவரை எடுத்துத்
தனது மகம்போலப் பாடாட்டிப் பேரு
ளுதலிசெய்து, தகுந்த ஓர் ஆசிரியரிடத்
தேகன்விபயில் விட்டார். கம்பர் அங்கு பா
லியிருந்த சங்க இலக்கியங்களை ஐயப்
ந்சிபறக்கற்றுத் தெளிந்த சிறந்தபுலமை
படைத்தவரானார்.

கம்பருக்குக் கலைமகரிடம் மிகுந்த
பக்தி உண்டு. இதைப்பலமுடி இவர் கல்
கிச் செல்வத்தை மிகவும் கலபமாய்ப்
பெற்றார். இவர் சரகவதி அந்தாதி என்
னும் ஒரு பிரபந்தத்தைத் தனது இளம்
பிராயத்திலே பாடிப் புலவருள் நன்மை

பெறத்தக்கவரானார்; அக்காலத்திலே
வழங்கப்பட்ட இராமாயணம் விருத்தப்
பாவக இருந்தால் கண்ணுயிருக்கும் என்று
சடையப்ப முதலியாரும் இன்னும் பல
அறிஞர்களும் எண்ணினார்கள்.

ஒருமுறை அப்பிரபு கம்பரை
அழைத்துத் தாங்கள் பிறந்த காட்டிற்கு
அறியாப்புகழ் வருமாறு ஒரு காப்பியம்
இயற்றவேண்டும் என்றாணந்தார். அதற்
குக் கம்பர் தனது மனத்திலும் அப்படி
பெரு எண்ணம் பிறந்திருப்பதாகவும்
சந்தச சரித்திர நூல்க் காப்பியமாக
இயற்றுவதென்று தனக்குத் தேன்ற
விசுவமயனும் சொன்னார். அதற்குச்
சடையப்ப முதலியார் உத்தம குணமான
ரீதிமொழிகள் பலவற்றையும் உலகம்
உள்ளனவும் உணர்ந்த வல்லதாசிரி இரா
மாயணக் காவியத்தையே தமிழில் இயற்
றுவது சிறந்த புண்ணியமாகும் என்றார்,
இதற்குக் கம்பரும் ஒருமனப்பட்டார்.
பின்பு அவர் சங்கிருதத்தில் இருந்த
இராமாயணத்தைப் பல பெரியோர்க
ளோடு அளவாவி இராமாயணத்தின்
இரகசியங்களை கண்கு ய்ணர்ந்துகொண்டு,
ஆயுமதாரின் திருவருளால் பாலகாண்டம்
முதல் புத்தகாண்டம்வரை உள்ள ஆறு

காண்டிக்கையும் பாடி முடித்தார். உத்தரகாண்டம் அவர் மனைக்கு மரிப்புக்கி கொடாததனால் அதைப் பாடாது கிட்டார் போலத் தோன்றுகிறது.

ஒருமுறை கம்பரின் மருமகனாகிய குலோத்தங்க அரசன் அவரோடு கோபித்தா, அவரைத் தனது தேசத்தினின்றும் வெளியேற்றம்படி சொன்னான். அதற்குக் கம்பர் அவனைக்கேக்கி “ஒப் அரசனே! என்னை உன் தேசத்தை கிட்டிப் போகச்சொன்னாய் அல்லவா? உன்னுடைய தேசம் எவ்வளவு? இருபத்தாறு காது காது தூய்தாணை; அதற்கப்பால் வேறு தேசமில்லையா? நீ கோபித்தால் எங்களுக்கு வேறு புலிடையிலையா?” என்பதற்கிணங்க,

“காதயிருபத்து காண்டொழியக் காசினியை
ஒதக் கடல் கொண்டொளித்தோ —
மேதனியில்
கொல்லிமலைத்தேன் சொரியும் கொற்றவா
நீ முளித்தால்
இல்லையோ வெங்கட் கிடம்,”

என்ற பாடலையும், முன்னிருத்ததில் உன்னுடைய பூமி மிகவும் விசாலமாய் கிட்டதோ, அல்லாமல் காட்டில் உள்ள மலைகளைப்பெல்லாம் பறித்தெடுத்திக் கடலில் எறிந்து கிட்டினையோ? அல்லது ஒன்றுமில்லையே என்பதற்கிணங்க,

“அம்மையிலும் ஞாலமகன்றதோ வல்ல
வென்ற
குமரெடுத்தே திருத்திக் கொண்டனையே”

என்ற பாடலையும், “உலகத்தினுள்ள அரசர்களுக்குள் நீதானே சிறந்தவனா, உன் வாயிறானே வனமுடையவா? உன் காட்டிலும் பாண்டுகாடு, சேரகாடு முதலாவவை அதிக வளமுடையவைகளல்லவா? நான் உன்னைக் கண்டதானே தயி னுழப் பாடினேன்? வேளாளைப்பாடின லாயால் வேந்தனைப் பாடுவதில்லையென்

பது? எனது சங்கேதமென்று உனக்குத் தெரியாதா? மாக்கின்களில் குரங்கைக் காக்காத கொம்புகளுமுண்டா? அது போல நான் தேடிப்போனால் என்னைக் கண்டவுடனே அங்கேகித்தா வாயேற்காக அரசர்களுமுண்டா?” என்னுற் கருத்தை உள்ளடக்கி,

“மன்னவனு சீயோ வளாகி முன்னதோ
உன்னை யறிந்தோ தமிழை ஒதினேன் —
என்னை
விரைச்சேற்றுக் கொன்னாத வேற்றருண்டோ
யுண்டோ
குரங்கேற்றுக் கொன்றாத கொம்பு,”

என்ற பாடலையுஞ் சொல்லி, “இனி உன்னிடத்தில் இரேயும்; இக்கணமே செல்வென்றோம், திரும்பி வருக்பொழுதோ உன்னிடத்தில் கப்பம் வாங்கிவரும் உனக்குமேலாகிய அரசன் கமக்கு அடைப்பக்காரானுசித்தம்பூலம்மடித்துக் கொடுக்கத்தக்க நிலையில் வருகின்றோம்,” என்று சொல்லிக் கோழ அரசனை கிட்டகன்றார்.

கம்பரின் அரும் புலமைகளைக் கேள்வியுற்ற மற்றைய தேசத்தா அரசர்கள் அவரைத் தங்கள் அவைக்கு வருவித்த இராமாயணம் பிரசுரிக்கச் செய்து மரித்தனர். கம்பருக்கு அம்பிகா பதி என்னும் குமாரர் ஒருவர் இருந்தார், அவர் கம்பரைப்போல் மிகவும் புலமை வாய்ந்தவர்; அவர் ‘அம்பிகா பதிக்கோவை’ என்னும் ஒரு சிறிய நூல் எழுதியதாகத் தெரிகிறது.

கம்பர், வேளாளர் பெருமைகளை எடுத்துக்காட்ட, “எரெழுபது” என்னும் ஒரு சிறு நூல் இயற்றினார். இவர் எழுதிய நூல்களுள் ‘இராமாயணம்’ ஒன்றே தமிழ்மொழிக்கு உயர் உள்ள காலவரை இவரை கமக்கு நிகையூட்ட வல்லது.

English Editorial Board

தமிழ்ப் பத்திராதிபக் குழு.

Editor :

A. Devarajah

Associate Editor :

S. V. Paramsothy

Literary Section :

V. Kanagaratnam

R. J. Selvaratnam

Co-eds. Section :-

Parameswary T.

Selvaranee S.

Sports Section :-

A. M. Brodie

T. M. B. Mahat

Junior Section :-

L. S. C. Canagasingham

S. Chandrarajah

Faculty Advisers:-

Mr. E. C. A. Navaratnaraja, B. A. (Hons.)
Lond.

பத்திராதிபர் :

எ. வேலையுதம்

உதவிப் பத்திராதிபர் :

க. வைத்தியலாதர்

இலக்கியப் பகுதி :

க. மகேஸ்வரி

மச. கணகாம்பிகை

சா. வ. குணசத்தினம்

மு. சண்முகம்

மரநி பகுதி :

வி. மணிமேலையாதேவி

க. கமலாம்பிகை

செய்யுட் பகுதி :

ச. சிவசிதம்பரம்

சிவவர் பகுதி :

வே. சங்கரப்பிள்ளை

செ. குற்றலலிங்கம்

த. ஸ். அம்பலவாணர்

வித்தியாசங்காலோகர் :

திரு. பொ. சுவாத்தினம், எம். ஏ.